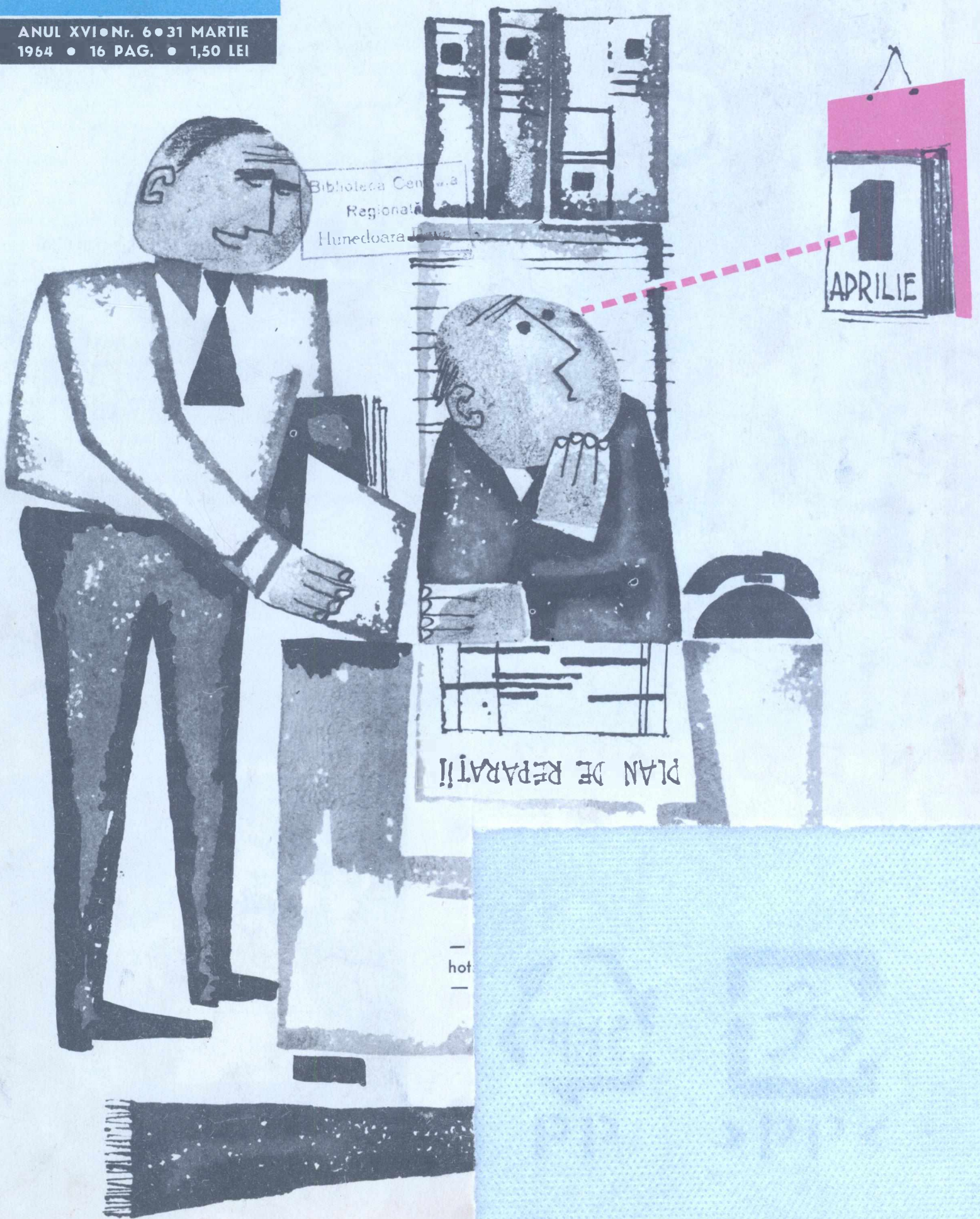

Intreprinderea de aprovizionare nr. 16 din Tg. Mureș nu aprovizionează la timp S. M. T.-urile din regiune cu piesele necesare reparațiilor.

Poți să vii

Pină la un timp, motocicletă cetățeanului Jenică Șargu din Onmergea ca pe sîrmă. Pe urmă, n-a mai mers nici ca pe roate, știut fiind că, orice viteză, are un sfîrșit. (Ba, uneori, chiar și un deznodămînt. Căci, la cutia de viteze, avea buba. Un știft căzut, care împiedica scuturarea acestora și declanșa simultan ieșirea din balamale a conducătorului. Drept care a fost dusă la atelierul de reparații-auto, care funcționa pe lingă cooperativa meșteșugărească din localitate. Aceasta s-a înscris la plat la 21 noiembrie 1963.

Lucrătorul Dumitru Stănescu a luat motocicletă în primire, a constatat că, în afară de știftul cu pricina, este în perfectă stare și a declarat:

— Ai noroc de mine, șefule! Nici mama știfturilor nu poate să repare mai bine ca mine, care sînt decanul știfturilor. Dar... (și-și aruncă ochiul spre client de parcă i-ar fi dat o musculiță bețivă în el...)

Apoi, pentru o ultimă verificare a motocicletă, Dumitru Stănescu s-a urcat pe șta, a făcut cîteva tururi, și-a început povestea așa:

Grijuliu ca tot omul de lucrul lui, Jenică Șargu venea mereu pe la atelier, crezînd că, prin prezența lui, va putea să accelereze viteza care nu avansau lucrările. Și nu avansau, fiindcă, chiar de la demontarea motocicletă, au fost rupte cîteva aripioare de la blocul motor. Exact la dentist, cînd îți scoate maseaua bună de alături.

— Zi bogdaproste, nene, l-a îmbărbătat meșterul Stănescu — că scăpat de tinichelele alea vechi. Păi, ce? Alea erau aripioare? Solzi de pește prăjit, ascultă-mă pe mine... Dar lasă că-ți fac altele cum și mama aripioarelor nu face mai bune. Că eu sînt regele aripioarelor.

În sfîrșit, cu chiu cu vai, motocicletă a fost repusă pe picioare (respectiv, pe roți) și Dumitru Stănescu a procedat, în fața clientului, la efectuarea probei de ieșire din atelier. Și, încăleciînd din nou pe șta, după două tururi, a făcut lanțul în patru și carcasa în opt bucăți.

— Zi mersi, neamule, e-ai avut noroc să se întimplă așa... Îți fac o carcasă nouă, cum nici mama carcăselor nu poate să ți-o facă. Și pun și lanț nou că eu sînt împăratul lanțurilor.

Dar nici decanul știfturilor, nici regele aripioarelor, nici împăratul lanțurilor nu s-au ținut de cuvînt și după o lună de așteptare — sătul de minciuni și de amînări — Jenică Șargu a reclamat cazul conducerii o-

Desen de RIK AUERBACH

— Cum ți-ai permis să-mi vorbești de sus?!

— Eu??... trebuie să fie o confuzie...

ÎNDOIALA

— Numai o săgeată... Pină-mi fac buletin de București...

Desen de OVIDIU OPRESCU

Și cu mama!

perativei. Vicepreședintele acesteia, dând dreptate reclamantului rămas pe jos, după ce plătiese 13.000 lei pe motocicletă ca să umble pe sus, i-a promis că va lua măsuri urgente pentru ca „obiectul” să-i fie redat în perfectă stare de funcționare.

Și ce e drept, efectul reclamației s-a produs chiar de-a doua zi, când Dumitru Stănescu — dând cu ochii de pietonul Jenică Șargu, l-a luat în primire, cu mâinile înfipte țâțește în șolduri:

— Ascultă, mă! Ce, te-ai dus cu pile la Nea Stelieni? Poți să te duci și la mama Nea Stelienilor, că mie nu mi-e frică. Ce? Mi-ai predat gioarsa cu proces-verbal? Și dacă te-ncontrezi cu mine, să știi că-ți dau pîrîtoarea înapoi s-o duci acasă în sacoșă și să-i pui numărul de la spate de-asupra, ca să vadă lumea ce-a fost motocicletă...

— Bine, dar...

— Ce dar, că n-ai făcut nici un dar...

Mai bine du-te și cumpără-ți lanț și carcasa nouă.

— Dar de ce să plătesc eu, ce-ai stricat d-ta? Motocicleta mea, era în bună stare...

— Dă procesul-verbal, să-l silabisesc și eu.

— Lêgea nu cere proces-verbal de predare. Cere numai notă de comandă. Uite-o! Nr. 586 din 21.XI.1963. Am plătit 184 lei pentru reparație.

— Poți să vii și cu mama notei de comandă. Eu fac ce vreau.

— Biiiiineee! În cazul ăsta, mă duc să reclam la Procuratură.

— Du-te învîrtindu-te... Poți să vii și cu mama procuraturii și tot fier vechi ți-o dau, dacă mă șucăreșc. Lanțul și carcasa! Și, dacă nu-ți convine, n-ai încotro...

— Ba am încotro și chiar acolo mă voi duce.

— Călătorie sprincenată și, cînd ajungi, scrie-mi o ilustrată ca să știu că nu te-ai pierdut pe drum... Că nu s-a născut ăla, tataie, să mă bage pe mine în viteză...

Față de îngîmfarea și purtarea numitului Dumitru Stănescu n-ar mai fi nimic de adăugat, faptele vorbind de la sine...

Și dacă — după cum pretinde dînsul, nu s-a născut ăla care să-l bage în viteză, s-ar putea totuși să se găsească cineva care să-i facă vînt. Cu toată viteza...

N. TAȚOMIR

EPIGRAMA

EPIGRAMA

EPIGRAMA

EPIGRAMA

EPIGRAMA

EPIGRAMA

EPIGRAMA

EPIGRAMA

Unui judecător care are veleități literare.

La pronunțare, condamnatul
Căzu lovit ca de-un blestem.
În loc de cod, i s-aplicase
Un paragraf... dintr-un poem.

Pe marginea volumului unui „poet”.

Cum cu fiecare rimă
El comite cite-o crimă
Volumașul lui stingher
Nu-i volum, ci... cazier.

Unui poet care nu obișnuiește să mai revie asupra propriului său manuscris.

Scrie cu dezinvoltură
Fără nici o ștersătură
Și se miră că în vers
Tolu-i șters!

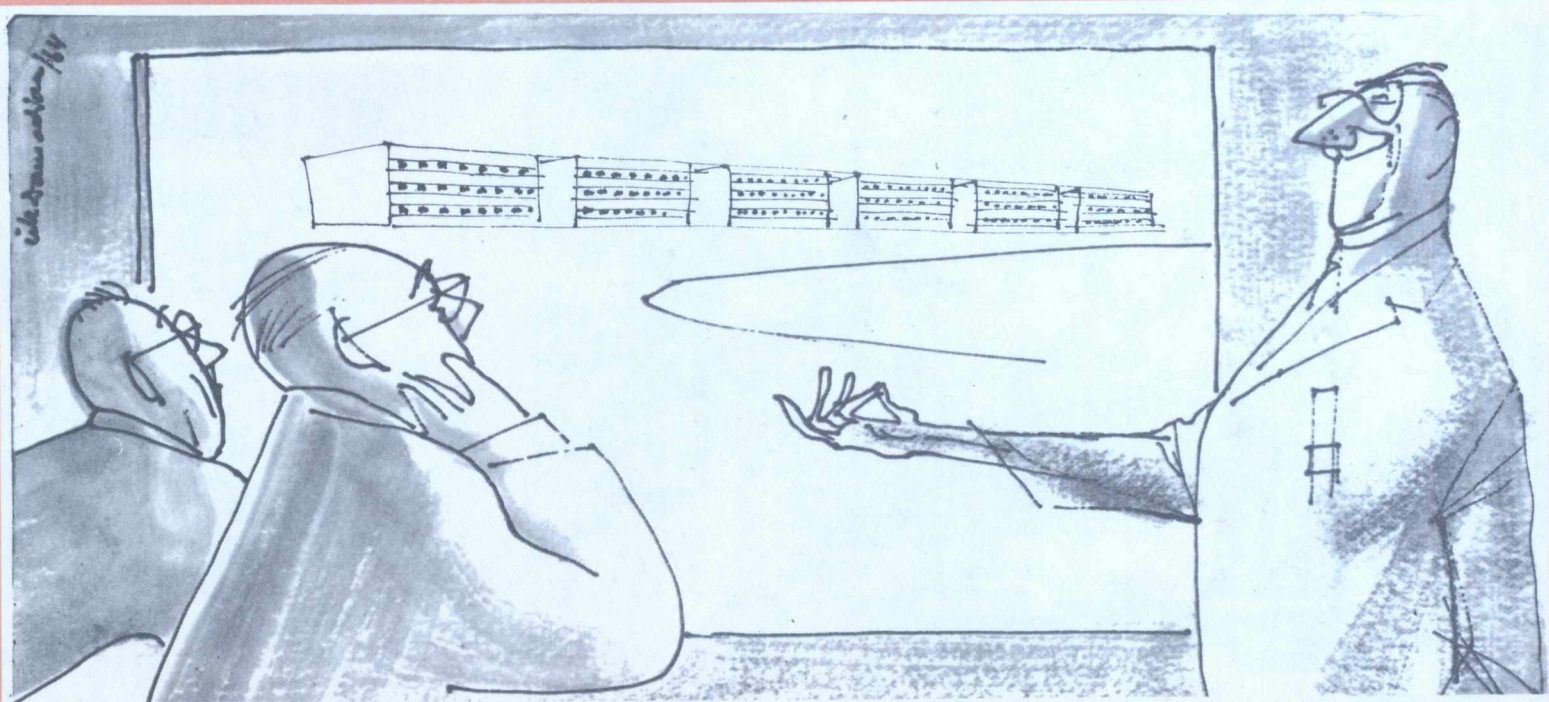
Unor poeți rupți de viață

Nu despre om în poezie,
Ci numai despre-al nopții astru
Scriind așa, cum să nu fie
Un poet-astru?

Unii scriitori confundă documentarea cu turismul.

E-un bolid? Un avion
Supersonic? Fulgerare?
Ba-i un scriitor, pardon.
În.. pardon, documentare.

Cu toate succesele evidente ale arhitecturii noastre, trebuie sesizată, totuși, uneori o anumită tendință spre șablon și monotonie.

— Și care e deosebirea între blocuri?
ARHITECTUL: — Păi, fiecare bloc are alt număr...

Desen de CIK DAMADIAN

d e I. P E L T Z

— Costică, mă ceartă nevasta, ageamii te-am știut de când ne-am luat. Așa ai rămas și-acu'...! La aproape *trei poli* cîți împlinești la anu'!

Frusina se exprimă la *șme: trei poli* (adică șaiszeci de ani). Și te mai plîngi că nu te vede cu ochi buni șeful! Cum să te vadă, mă, cînd tu nu știi să-l iei mai pe ocolite, mai diplomatic? Vii ca Eremia și-i ceri, ba una, ba alta. Te repede! Cred și eu! Pe șef trebuie să-l ghicești din ochi în ce ape se scaldă și să profiți de împrejurare: cînd e bine dispus.

Are dreptate Frusina, trebuia să recunosc, și chiar a doua zi — mă înființez cu niște dosare la tovarășul șef.

Am să-l ghicesc din ochi cum se simte și-apoi îi cer o permisie: două zile s-aduc niște „grasă” din Valea Călugărească de la vărul Fanache.

— Să trăiți, zic, și bine v-am găsit! Șeful se uită la mine cam din dungă — Bună ziua, mormăie, ce-s alea? — Niște dosare!

— Dă-le încoa'! Îi întind dosarele. Acu-i acu'! Tovarășe șef, zic, arătați foarte bine! Șeful face niște ochi cît cepele. — Arăt foarte bine? se încruntă el. După o noapte infernală! După o criză cumplită de ficat!

Și cu vocea îngroșată — fulgerîndu-mă: — Sau unde mă vezi așa desfigurat te-aigăsit să mă și ironizezi? — Vai de mine, tovarășe șef, se poate? Tocmai pe dumneavoastră?

Eu care... — Lasă-lasă astea! Șeful deschide primul dosar, semnează hîrțile, — deschide al doilea, la fel și așa pînă le-a terminat. Eu, în picioare. — Ce mai e? mă întreabă — tot acru. — Tovarășe șef, zic, dumneavoastră apreciați un pahar de vin?

— Ce faace? se răstește șeful. Un pahar de vin? Ce vrei să *insinuezi*? — Nimic, tovarășe șef, eu am un văr la Valea... — Isprăvește, dom-le, că-mi ies din fire! Crezi că nu știu ce birfesc codașii d-aici? Crezi că n-am aflat? Șefu' — zic otrăviții aia — trage la măsea! Am aflat tot! și-acum dumneata cutezi să-mi pomenești de-un „pahar de vin!” Frumos îți șade, tovarășe Muscă, om bătrîn...ca mine ieși la pensie... Frumos! A doua zi am stat de vorbă cu nevastă-mea: — Ai nimerit și tu cu oiștea în gard, — ce să-ți fac, îmi zice Frusinica. Trebuia să-l „simți”. Să nu calci în străchini ca *nărodu*!

— Pentru că vorbești așa frumos cu mine, îi răspund, am să te ascult. Întii trebuie să-l *simt* — și-apoi... — Firește! mă aprobă 'mneaei.

A trecut ce-a trecut și îndemnat tot de nevastă-mea care voia s-o vadă pe *Dalida*, mă înființez iar la șef. (Știam că are două bilete în plus).

— Să trăiți, tovarășe șef, mă iertați că vă deranjez. Ce mai faceți?

Șeful face iar ochii mari cît cepele: — Ce vorbă-i asta: ce mai fac? Și rece: — Ce dorești, tovarășe Muscă? — Nimic, zic, am vrut să știu ce mai faceți?

Șeful mă fixează fără a rosti un cuvînt și clatină din cap. Acu-acu' — îmi zic și plin de zîmbet îl întreb: — Tovarășe șef, dumneavoastră obișnuți o linguriță de miere — dimineața și seara? — Miere? țipă șeful, miere? Eu care am diabet? Dumneata, tovarășe Muscă, îți bați joc de mine? *Continui*, adică, să-ți bați joc? Tot ministerul știe că am diabet și'mnealui vine cu miera! Om bătrîn și te ții de...

— Tovarășe șef, vă dau cuvîntul meu... cum vă inchipuți!... Eu... *Dalida*... știți... nevastă-mea... — Am terminat! zice șeful și își lasă capul în piept. Am ieșit amărîtca vai de mine.

După cîteva zile îmi vine altă idee. Să-i fac un serviciu și eu, să vadă că vreau să-l îndatoresc.

— Tovarășe șef, îi spun, am citit aici în revista asta de un tratament minunat împotriva cheliei.

Șeful arcuiește o sprînceană. Pare foarte nedumerit. Tace. Eu, cu vocea mieroasă:

— Se zice că-i un remediu minunat. Pofțiți!

Șeful mă examinează preț de cîteva minute.

Apoi, indispus:

— Și de ce-mi spui mie asta?

— Păi, zic eu, tot mai dulce, poate aveți nevoie.

— Eu?

Și, furios:

— Nu vezi, dom-le, cîtă clăie am în cap? Eu sint chel, tovarășe Muscă? Sau iar ai găsit să te amuzi pe seama 'mea?

— Cum vă inchipuți una ca asta, tovarășe șef?! E o rețetă grozavă și ce mi-am zis: nu se știe, poate o să vă fie de folos!

Șeful clatină iar din cap și, categoric: — Am isprăvit! Cu dumneata, tovarășe Muscă, nu mai am ce vorbi!

Am ieșit plouat.

— Bine țî-a făcut, mă repede nevastă-mea, — l-ai luat prea repede! Ce să-ți fac: nimeresti mereu cu Eremia...

— Ei, lasă, că acu'știu cum să procedez! Săptămîna viitoare e ziua lui. Am să-l felicit! Cel mai bun prilej să-i cer, apoi, să mă aibă în vedere la *prime*...că nu mai țiu minte de cînd n-am primit nimic.

Zis și făcut.

În ziua cu pricina intru în birou. Mai intraseră și alți colegi. Fiecare: — Vă felicit și la mulți ani! Prea simple felicitările colegilor, îmi zic. Eu — rămînu la urmă.

Am să-l felicit și-apoi îi aduc aminte de *primă*. Cînd am rămas singur cu șeful îi dau drumul: — Dați-mi voie să vă urez din toată inima... Șeful îmi zîmbește. Pentru întiași dată îmi zîmbește. În sfîrșit, îmi zic, am nimerit-o... Încurajat, îi dau înainte:

— ...din toată inima ani mulți și fericiți... noi succese în muncă...Urez, de asemenea ani mulți și fericiți, soției dumneavoastră...

Șeful se întunecă. Îngălbenește. Broboane de sudoare îi se ivesc, fulgerător, pe frunte.

— Soției mele?

Nu, nu mai țipă: urlă:

— Soției mele? Bestia aia? Catastrofa aia care mi-a mîncat zilele?... Vipera de care am divorțat? „Ani mulți și fericiți” soției? Dumneata, tovarășe Muscă, îți bați joc mereu de mine. Și urlînd din ce în ce mai tare: Cum îți permiți, dom'le, să-ți ironizezi șeful? Ei bine, află că am să supun chestia la prima ședință...

N-am mai ascultat ultimele cuvinte: am fugit amețit acasă. — Ei, ce ispravă ai mai făcut? mă ia la rost, ca de-obicei, nevastă-mea. Am privit-o, da' știți cum? — ca niciodată: în albul ochilor: — Ispravă bună! — i-am spus.

— Taaci! se luminează Frusina la față. Va să zică ai nimerit-o și tu o dată!

— Am nimerit-o!

O privesc mereu cu ochi de fiară și răcnind: — Am nimerit-o, Frusino, — am nimerit-o da' tot cu oiștea... pricepi?... tot...

CRONICĂ RIMATĂ

MITOLOGIE

de ȘTEFAN TITA

*Junona este iar „nefericită”...
Pricina-i Jupiter, se înțelege,
Că nu știu cum le face și le dreg
De cade din ispită în ispită...*

*Cu Bachus cînd pe drum se întâlnește
Mereu cîte-o încurcătură iese,
Ei se opresc la două, trei „expres”
Și-acasă Jupiter greu nimereste...*

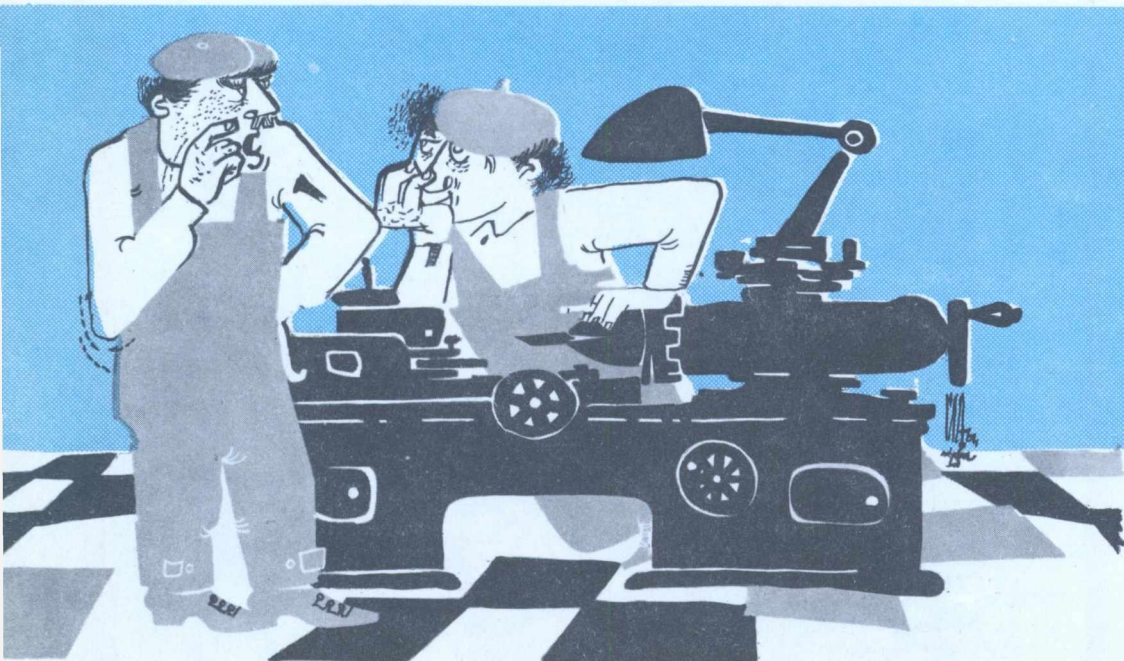
*Să vină-odată! Ea abia-l așteaptă...
Și iată-l, în sfîrșit, cam fără cîrmă,
Umblînd pe virfuri tocmai ca pe sîrmă,
Purtînd sandalele în mina dreaptă...*

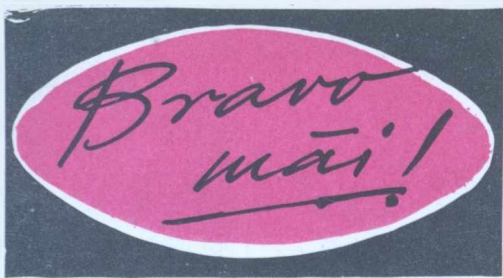
*Și-acum Junona-l ține-ntr-o sudalmă,
De țipete Olimpul tot răsună,
Iar Jupiter e „lonans” și deci tună
Și-i „fulgeră” din cînd în cînd o palmă...*

*A două zi, mica Minerva-n clasă
Înjură și lovește ca nebunii,
Că ea fiind zeița-nțelepciunii
Rapid învață ce se-ntîmplă-n casă...*

— Admit că omul are nevoie de opt ore de muncă și opt ore de odihnă, dar nu amîndouă în același timp!...

Desen de N. CLAUDIU

- Bravo Costică!
- Bravo Mitică!
- Bravo Georgică!

Acestea sînt numai trei din sutele de exclamații care au umplut sala, o dată cu ultima lăsare de cortină.

- Bravo brigada!
- Bravo programul!
- Bravo instructorul!

Acestea sînt numai trei din sutele de exclamații care au umplut sala, atunci cînd președintele juriului a anunțat:

— La faza regională al celui de al 7-lea concurs al brigăzilor artistice de agitație, brigăzii I.R.T.A. Călărași i s-a acordat premiul III!

— Bravo, am spus și noi!

Păcat însă c-am spus-o în iulie 1963 și n-o putem repeta și în aprilie 1964... Mde...

Trec anii și zilele-n goană,
și-n zbor săptămînilor trec
Rămîi sănătoasă brigadă,
că-mi iau geamantanul și plec.

Înlocuind „brigada“ cu „cucoana“, aceste versuri au fost spuse pentru întia oară de regretatul Topîrceanu. Înlocuind „cucoana“ cu „brigada“, aceste versuri au fost spuse pentru ultima oară de instructorul și membrii regretatei brigăzi de agitație...

Fie-i țărîna ușoară!... Păcat! Păcat de țărîna, păcat de brigadă. Premiul III nu-i ușor de căpătat. Precum se vede e mai ușor de lepădat. Și ce clipe frumoase au fost cînd au privit oamenii cu mîndrie diploma și au exclamat: „Fraților, și acum spre noi succese, să pornim mai departe!“

Și au pornit, precum au spus: mai departe. Atît de departe încît n-au mai dat pe la repetiții, n-au mai dat pe scenă, n-au mai dat nici un semn de viață artistică.

Adică, pe specificul I.R.T.E.I., ar veni cam așa:

Tot pe drum, pe drum, pe drum
Și-n brigadă nicidecum...

Iar pe specificul „Urzicii“ ar veni cam așa: păi bine, fraților, se poate? Luați premiul III în vară, ca să intrați corigenți în toamnă?... Unde s-a mai pomenit? A, da, s-a pomenit la I.R.T.A. Călărași. Dar pentru ce să nu mergeți și voi, precum I.R.T.A., adică pe roate? Nu să fiți musai Călărași, adică cu schimbul; ba premianți, ba-repetenți! Acu, nu are nimeni pretenția să repetați și să jucați de dimineață pînă noapte, că de, orișice teatru are pauză. Numai că la voi e invers: aveți pauză cu teatru. Pauza ține zece luni și teatrul ține o oră!...Vă numiți, nu-i așa, brigadă artistică de agitație! Bun. Și atunci unde-i mă rog brigada, unde-i mă rog artisticul și unde-i mă rog agitația? Sau mă rog de pomană?

De altfel, pornisem să scriu un material pozitiv. Mă uitai la diplomă și zisei: Bravo! Dar pe urmă mă uitai la activitate și zisei: Halal!

Ei, faceți în așa fel încît data viitoare, cînd oi mai trece prin Călărași, să-l reprofilez pe „halal“ în „bravo“. Pînă atunci, dați jos fraților diploma de pe perete, c-o faceți de rîs, și agățați în loc articolul ăsta, că-i bun la concluzii...

- S-aude Costică?
- S-aude Mitică?
- S-aude Georgică?

Ba bine că nu...

AL. VIANU

— N-am ce face! Trebuie să amîn ședința de analiză a muncii.

Desen de MATTY

UN MIRIAPOD NEROD

Printr-un ochi de smirc
trece-un cocostirc,
iar pe mal, prin glod,
un miriapod.

Pretutindeni pace.

Cocostircul tace
dar miriapodul
rîde ca nerodul
și-ncepe să strige:
— „Măi, pe catalige!
Ai — cît ești de mare —
doar două picioare
și-ți studiezi un ceas
fiecare pas...“

Cocostircul, brav,
li răspunse grav:
— „Află — chip șerpesc, —
că-n timp ce pășesc,
eu mai și gîndesc.
Mi-aleg călcătura
să nu vin de-a dura“.

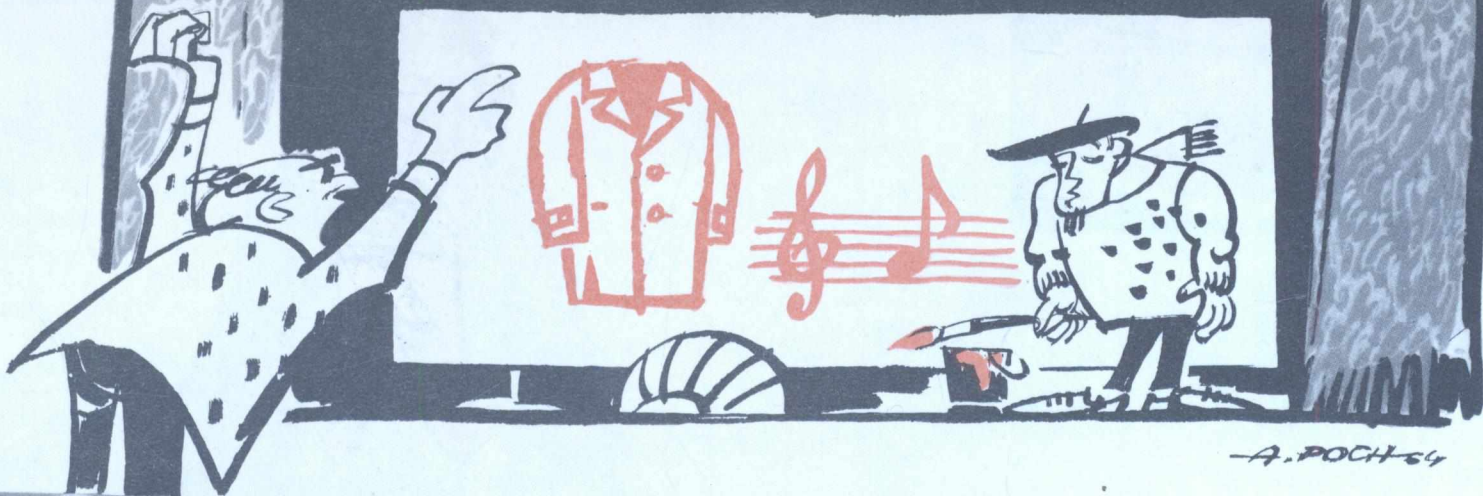
Năuc ca nerodul,
stă miriapodul:
— „Prostul ăsta are
doar două picioare
cam țapene și...
poate chiar gîndi!?
Eu — cu 40 —
pot mai bine decî!
Ce mare împas

să gîndești un pas?
Cred că nu e greu.
Am să-ncerc și eu!...“

Însă, încercînd,
s-a-ncurcat în gînd.
Căci piciorul 6
încă nu călcase,
cînd 32
pornise vioi,
23
parc-avea circei,
iar 19
apucase-a trece.
Între timp, uitase
pe 36
care se-ncurcase
cu 22
rămas înapoi.

Traversînd tot smircul,
s-a dus cocostircul,
dar miriapodul
stă și-mproșcă glodul,
constatînd miral
că s-a-mpiedicat.
Nu știa — se pare —
că, din întimplare,
mîntea, — mică, mare —
nu-i după picioare...

GHEORGHE HULUBEI
— medic

DECOR ȘARADĂ

- Ce reprezintă decorul ăsta?
- E clar, tovarășe director. Un DEMI - SOLI

Băiețelul

— Vecină, hei? s-aude? — strigă amenințător locatara ap. 19, dînd drumul gunoiului pe burlanul crematoriului. Te poftesc să-ți mai ții băiatul pe-acasă! Toți oamenii au casă. Acu' v-ați mutat și-n bloc. Aveți parchet, duș cu miner, balcon... să mai stea și pe-acolo.

— Totuși — se împotrivește cealaltă locatară — Sorinel...

— Fără nici un totuși. Și dacă nu-i place să stea acasă, n-are decît să bată mîngea pe maidan. Da' să-mi lase băiatul în pace... De cînd v-ați mutat aici, toată educația lui Marinuș s-a dus pe apa simbetiei.

— Păi, Sorinel...

— Da, Sorinel! — tună și fulgeră apartamentul 19. Alaltăieri mi l-a atras într-o circiuună sub motiv că vrea covrigi cu mac. E drept că aveau acolo și covrigi cu mac, dar de la covrigi dă-i eu țuică, dă-i cu „adio mamă“, de m-am pomenit cu el în patru labe.

— Sorinel nu bea! — strigă cealaltă. La vîrsta lui...

— Nu bea, da' îi împinge pe alții! Cunoaștem noi la ăștia de fac pe mieluşei... Săptămîna trecută cui i-a venit ideea cu trabucu de mi-au afumat toată casa? Cînd am intrat nu se

mai vedea om cu om. Și pisica fugise. Alde Popeștii anunțaseră pom-pierii!

— Și lui Sorinel i-a fost rău — se plînge celălalt apartament, profitînd de faptul că nr. 19 trage aer în piept.

— Rău? I-a fost rău? Atunci ce caută să-mi învețe băiețelul la trabucu?... Că pînă a nu se inhăita cu al dumitale, Marinuș al meu habar n-avea. M-a și întrebat chiar: „Mămico, trabucu' e tot o marcă de automobil ca *Trabantu'*?”

— Las' că fumează și Naționale!

— Naționale? Cînd are trabucu?! Asta o fi tot ideea lui Sorinel al dumitale. Face taman cum a făcut și cu țuica. Da, da, degeaba te uiți așa la mine. Cine, mă rog, mi l-a învățat pe al meu că e mai bună țuica de Pitești de la bufetul „Aluniș“, decît țuica de Pitești de la bufetul din 13 Septembrie, de lingă cofetărie?... Și acum trei zile cine l-a fluierat pe Marinuș la fereastră, pe motiv să-i țină zmeul — Cine? Și cînd Marinuș — inimă bună — a dat fuga, al dumitale îl aștepta să bată zarurile.

NICOLAE TĂUTU

*A fișnit castanul alb în dimineață
fragede pompoane scînteiau în viață.*

*Explodează cerul vegetal în ramuri
schije de lumină îmi lovesc în geamuri!*

*Albe policandre s-au umplut de floare
și-au trezit în inimi păsări cîntătoare.*

*Ca o creangă tîmpla a-nflorit și ea
dar e rece floarea cu sclipiri de nea...*

*— Au, n-ai vrea castane, să schimbăm în zare
albul de pe tîmpla-mi cu al tău din floare?*

A
N
O
T
I
M
P
U
R
I

— Sorinel habar n-are ce-s alea zaruri! — țipă speriată cealaltă:

— A-ha-ha, poate crede că sînt niscai bomboane de tuse ori din acelea de le cîntă la radio: „dropsuri bune și jeleuri — caramele și drajeuri!“... Toată ziua-bună: „Hai Sorinel, vino Sorinel!“ I-a-l pe Marinuș de la școală, înfață-l să tragă chiulul la orele de practică, ține-mi smeul, scarpină-mă, adu-mi mîngea... Da' ce-i Marinuș al meu? Femeie la toate, moașă comunală, magazin cu autoservire?... — E un... un...

— Află că nu e! — țipă nr. 19. Nu e, dar o să ajungă. Merele rele le strică și pe cele bune! Și eu atîta copil am! Să-l mai aud eu numai pe domnul Sorinel că mi-l strigă: „Nene Marinuș, dă-mi trei lei!“

— Păi dacă i-a luat banii din pușculiță pentru țigări?!

— Halal de așa pușculiță. În viitor n-aveți decît s-o prîmoniți cu lanț de piciorul patului... Să nu care cumva să-l prind că mai vine după bani, că-l dau afară învărtindu-se. Și să nu-l mai lingușească. Să-i zică: *Marinuș*, nu „nene Marinuș“.

— Păi dacă Sorinel are șapte ani și al dumitale șaptesprezece? — Ei și? Fiecare are cît poate. N-o să împartă cu el acum și-anii! Asta-i! Și, te rog, nu arunca gunoiul peste al meu!

SILVIU GEORGESCU

INSTANTANEE BUCUREȘTENE.

d e N I C O L A E M I N E I

Sus vinul, jos uleiul!

Autobuze cu umor

În depoul Floreasca e liniște. Nu se mai aude nici măcar respirația grea a bătrînului autobuz 48, supranumit „tata mare“. E miezul nopții, ora la care, de la Andersen încoace, obiectele se în-suflețesc și încep să converseze. Un 33 și un 35 își fac confidențe, pufnind din cînd în cînd în ris.

— Da, noi aștia cu autotaxarea nu putem să ne plîngem de plictiseală, chicotește „trei și treiul“. Foială ca în stațiile noastre, mai rar! După statisticile mele, cei care se reped să se urce prin ușa din spate reprezintă între 30 și 50 la sută din totalul călătorilor.

— De ce te miri? Asta se numește reflex condiționat, îi explică 35, al cărui șofer citește la cap de linie cărți de medicină popularizată. După ce ani de zile au fost îndemnați să se urce prin ușa din spate, oamenii se îndreaptă acum instinctiv spre ea. Mai ales că, afară de noi, celelalte autobuze sînt accesibile numai pe acolo.

— Ca să nu mai punem la socoteală pe cei veniți din alte orașe, adaugă 33. Mulți din ei iau primul

fiecare stație, au rămas vreo doi, trei privind năucii în urma mea. M-am amuzat împărătește.

Deodată, 33 ia un aer îngrijorat:

— Numai de-ar ține!

— Ce să țină?

— Distracția! Mi-e că ne-o strică cei de la I.T.B. Dacă le dă prin cap să ne agațe o inscripție la ușa din spate: „Autotaxare-Urcare prin ușa din față“?

— Aș, fii pe pace! Dacă n-au făcut-o atîta vreme, de ce li s-ar năzări tocmai acum? Sînt doar oameni cu simțul umorului!

Dar ultimele două degete?

— Cîți oameni încap pe un scuter? Ca să călătorească cu el, unul, maximum doi. Dar ca să-l taxeze? Ehe!... Mă întreb ce cifră e aia „ehei“! Hai cu mine la secția financiară a raionului 1 Mai (strada Barbu Văcărescu, 12) și pregătește-ți degetele. De ce? Ca să le îndoi pe rînd în cadrul lungii socoteli care va urma.

Degetul mic: te duci la o dactilografă care-ți completează o declarație tip cum că ești în conti-

ea e de mult la punctul fix de 25 lei pe trimestru.

Arătătorul: bonul de plată îl prezinți unui alt funcționar, care-ți îl reține și redactează o chitanță... Nu, n-ai ghicit! Chitanța nu ți-o mai dă ție, ci direct casierului, cu care de altfel e vecin.

Degetul gros: așteptare. Nu te mai duci nicăieri pînă nu te strigă casierul, care-ți ia banii și-ți eliberează chitanța... Cum care chitanță? Chitanța pe care ți-a făcut-o vecinul casierului.

Acum ia frumos chitanța și declarația și ține-le sub bărbia lipită de piept, pentru că trec la rînd și degetele celeilalte mîini.

Degetul mic: dai drumul chitanței și declarației pe biroul unui funcționar, care-ți notează în carnetul fiscal c-ai plătit impunerea.

Inelarul: cu declarația, chitanța, și carnetul (știi, știi că-s greu de ținut toate trei sub bărbie, dar dacă vrei să numeri pe degete trebuie să faci și sacrificii), așadar cu declarația, chitanța și carnetul te duci să ți se pună o ștampilă pe acesta din urmă. Unde? Păi la informații. De ce se aplică ștampila la informații? Ia ascultă, era vorba să numeri pe degete, nu să pui întrebări!

Mijlociul: treci la registratură, unde realizezi un schimb convenabil — depui declarația și primești un număr de înregistrare.

Arătătorul:...Nu, s-a isprăvit. De tot? De tot! Ți-au mai rămas două degete neîndoite? Ei, ce să-i faci, mai au și lipsuri tovarășii de la secția financiară.

contact cu Bucureștiul prin intermediul meu. Eu ți oblig să se urce prin față. Dacă după mine au de-a face cu 37, de exemplu, și vor să repete figura, îți închipui ce pătesc!

— Îmi închipui! rîde 35. De altfel discuțiile dintre călători sînt lucrul cel mai nostim. Cei neinformați vor să se urce prin spate și se supără pe cei informați care coboară pe acolo. Informații încearcă să le explice neinformaților care e regula. Neinformații cred că informații își bat joc de ei și... să te ții!

— Și, în timp ce unii vor să coboare și nu pot din pricina celor care vor să urce dar tot nu pot, noi o luăm din loc.

— Mai ales dacă avem parte de cite un șofer mai poznaș. Ieri, la

nuare posesorul scuterului. Probabil că secția financiară a raionului 1 Mai are o lungă experiență cu originalii care, zor-nevoie, se încapățînează să plătească taxe pentru obiectele ce nu le mai aparțin.

Inelarul: te prezinți la un alt funcționar, care-ți notează pe declarație că nu ai nici o datorie restanță. Trecerea e cam brutală: la început ai fost luat drept un suprageneros care riscă să plătească inutil, acum ești considerat un ultrachiulangiu care nu-și achită vechile datorii.

Mijlociul: funcționarul următor îți întocmește un bon de plată. Bonul îți fixează suma pe care — dacă mai ai timp și răbdare — urmează s-o depui. „Îți fixează“ e un fel de a vorbi, deoarece

Nimic nu seamănă mai mult cu o sticlă decît o altă sticlă. Așa spune fizica, așa spune chimia, așa spune bunul simț. Dar nu așa spune I.R.V.A. (cu I de la Întreprinderea, R de la recuperare, V de la valorificare și A de la ambalaje).

Cine are dreptate teoretic nu știm. Practic însă, care e mijlocul suprem de verificare a teoriei, înclină spre IRVA, așa cum dovedește următorul experiment: Luăm două sticle, una fostă de vin infundat, alta fostă de ulei tot infundat (12,50 lei litrul). Avem grijă ca ambele să fie nu numai desfundate, ci și goale. Intrăm într-un magazin alimentar și cumpărăm o sticlă de vin și una de ulei, ambele nu numai infundate, ci și pline. Oferim vînzătorului sticlele noastre goale. Pe cea de vin o primește, scăzîndu-i prețul, — pe cea de ulei nu. La întrebarea ce să facem cu ea, ni se răspunde să o depunem la un centru de achiziții IRVA. *Quod erat demonstrandum!*

Specialiștii în cele trei ramuri științifice de mai sus — fizicienii, chimiștii și bun simțiștii — nu au reușit să găsească încă o explicație pentru acest fenomen discriminatoriu. Să fie la IRVA cîțiva

adepti ai riturilor dionisiace, de unde preferința acordată sticlelor de vin? Să existe printre ireverșiți cîțiva suferinzi de obezitate, de unde ura față de alimentele grase, inclusiv față de ulei, chiar pînă la ambalajul care l-a conținut?

Problema rămîne deschisă. Pînă la rezolvarea ei, să ne resemnăm să creăm fiecare cite un S.L. D.A.S.D.U.R.D.M.A. (Subcentru la domiciliu al sticlelor de ulei refuzate de magazinele alimentare).

Atunci, în primăvara jucăușă,
pe cind fasciștii-n faliment s-au dus,
o mitralieră crudă, din apus.
a retezat, în Tatra, o brândușă...

Brândușa-n moarte trist se apleca
pe resturi de zăpezi ca niște spume.
Jur! că oricind și-oriunde voi lupta
pentru toate brândușile din lume.

Poeții noștri cîntă primăvara

Parodii de
A. L. ANDRIȚOIU

MARCEL BRESLAȘU

Primăvară așa!

Dragă primăvară,
vară, primă-vară
verde postăvară,
tu te duci,
și aduci,
prin străvechiul truc,
în nuci,
la răsucui,
glas de ceas cu cuc.
Ești ca un bazar.
Nu joci zar?

— Ba zar!

Ei, atunci pă nouă!
Căci dau două-două
Și tu nouă-nouă!

ION HOREA

Primăvară gospodărească

Să pregătiți unelte, semințe și de toate,
tractorul cu șenile, grăparele cu roate,
Ci, să vedem acuma cine-i plugarul vrednic,
Ați fost la-nvătămîntul, cel agro-zootehnic!
Vom semăna în brazdă tot ce avem nevoie
Griu, cucuruz și sfeclă, fasole, mei și soia.
Și poate va da cerul, un soare bun și apă.

Dați criticilor numai mălai și praz și ceapă!

ZAHARIA STANCU

Primăvară cu răco

Șarpele nu zboară că e neapărat
Cîrțița seurmă căci și artiștii se sc
vulturul însă e nalt și bărbat
și lasă o faimă în urmă.

Primăvara aduce pretutindenea se
și năvălește imensă în lume,
cu rădăcinile ei tutelare și amare
în cîte douăzeci sau treizeci de ve

VERONICA PORUMBACU

Primăvară pe gherghef

Cu acul fac profilul primăverii
Căci primăvara e de gen feminin.
Femenină e apa,
femenină e supa,
cu care, noi poeții, ne nutrim.

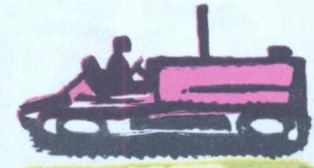
Femenină e însăși istoria
Femenină este raza de soare,
Feminine sint Editura, Uniunea și gloria
Și manualele noastre scolare.

A. E. BACONSKY

Anotimp ciclic

Veneam din nord, de sub constelații ciudate. Ea
sosea din sud, cu exodul cocoarelor.
Și nebănuți, eu și ea, amindoi plutitori
Ne-apropiam geometriile zborului. Eu
din miez-noapte sint descins — chiar de-aceea
cum singele nordic în mine. Popoarele
la fel se adună, din nord și din sud
și de pretutindenea, în visele lor,
De-aceea vă spun, cu mindrie vă spun:
luptați pentru pace și prosperitate!

VICTOR TULBURE

Primăvara-n patrie

Coborînd din munte
pasu-mi nu se-ncurcă.
Eu cobor și, uite,
Turmele se urcă.

Are primăvara
Părul ca păcatul.
Ea, cu toată țara,
eu, doar cu Gostatul.

Ea urcînd, pe clinuri,
Eu, prezent în țară.
Toamnele, din vinuri,
toate-s primăvară.

NICHITA STĂNESCU

Caligrafie primăvăratică

Ce frumos sînt eu, în anotimpul
cu numărul unu. Ochii
mei se fac japonezi, buzele
mongole, plopîi se fac palmieri,
Ca un tigru vîrgat de lumină și umbră,
eu mă fac mult mai lung: Care fată
iubind poezia (în orele libere)
Nu mă va confunda cu Don Juan?

DAN DEȘLIU

Primăvară dîrză

Hai, noroc, tovarășă primăvară!
Catadicesiși să vii în țară iară!
Cu suflet dîr, tu zbori prin cer și stele
Și flori aduci și spice fel de fele,
Cu chiote te-așteaptă orice loc
Aici la noi sub zărilor albastre
Căci tu sosești cu palme largi și aspre,
Tovărășică dulce. Hai noroc!

CICERONE THEODORESCU

Rondelul primăverii

Veni. Cu zbor. Ci, uite-l nevestit,
întîile și oaspetele florii.
În vers — rotund așa cum l-am vestit
Și cum îl ocoliră editorii.

Acum e timpul, bunul timp, iubit
de-a căuta, rîvnit, lăudătorii.
Veni. Cu zbor. Ci, uite-l nevestit,
întîile și oaspetele florii.

Cu limba romînească incuscrit,
mă joc, și eu, glumînd, ca scriitorii,
și fac rondeluri dîrz și îndirjit
ca să dezlege rebus cititorii.

Veni. Cu zbor. Ci, uite-l, nevestit.

TIBERIU UTAN

Lied

Printre soiuri de legume
care intră-n supa noastră,
vai, tu, pătrunjel, n-ai nume,
plantă simplă și sihastră.

Doar la Aprozar, pe stradă,
stă frumos din drum afară,
Ți-aș cînta o serenadă
dar, păcat că nu e seară!

MIHU DRAGOMIR

Primăvara în Balta Brăilei

Cînd se ridică stuful pe zeci de kilometri
și umblă vîntul serii prin sălcii și platani,
scrumbiile, în bancuri, gonesc către nisetrii
și pescuim plătică și știucă și bibani.

Iubita mea, ții minte? — Odată ca-n năvoade
te-am prins pe-o bancă simplă, spre primăvară-n frig.
Acum îmi toci chenzina și visurile toate.
Erai cu mult mai scumpă cînd nu voiai nimic.

NINA CASSIAN

Primăvară lucida

(soțului meu)

Socotesc că primăvara nu poate să fie neutră,
ea e cu noi pentru că noi sîntem cu ea.
Tu fă-mi dar un pardesiu și o cutie de pudră,
și eu dar îți voi face o floare și-o stea.
Tu-mi fă daruri pantofi și poșetă de șarpe
și brățară de aur și-un inel și cercei, dacă vrei
iar eu dar îți voi face trei acorduri de harpe
o batistă și sunetul limpede-al iambilor mei.

NICOLAE STOIAN

Eu sînt primăvara!

Eu sînt primăvara, dragi tovarăși,
șeful primăverii, de resort!
Iar cînd vrea să vină-n țară iarăși
eu îi pun ștampila-n pașaport.

Eu încep cu înflorirea anu!
Iar cînd primăvara nu-i și nu-i,
vinovat e Ov. Crohmălniceanu,
el, cu faima criticilor lui.

CÎTE O SCURTĂ CUGETARE DE LA NECUVÎNTĂTOARE

Lupul

„Ce fiară singeroasă e și mielul;
Mă va ucide dacă nu-i fac felul“.

Țințarul

„Vai, câtă îngînjare pe-armăsar;
Se laudă că mi-este văr primar“.

Floarea Soarelui

„Dacă nu mi-aș ridica eu fața
Soarele-ar apune, dimineața“.

Broaștele

„Dacă n-aș fi fost eu și brotacul
Nici n-ar fi trecut pe hartă, lacul“.

ANGELA CHIUARU

Desen de D. PETRICĂ

— Mamă, dînsul mi se pare mai arătos!

GEULU m a

Am fost coleg cu președintele, dar să nu-l mai văd. El s-a ridicat cel dintîi să mă critice: că producția de carne merge în ritm prea lent:

— Eu minzați nu îndop, că n-am învățat! i-am răspuns.

— Aplică metodele învățate la cursuri, că d-ai te-am trimis!

„Ei, lasă, că ți-o fac eu!“ i-am zis în gînd. Peste cîteva zile i-am ieșit în cale:

— Tovarășe, eu nu mai muncesc în sectorul zootehnic. Să vă căutați om! Unul care să știe să aplice metodele, ca să sporească kilogramele pe spinarea minzaților, cît ai bate din palme. Mă mut la avicol, la păsări, că-mi sînt mai dragi.

— Nu cumva ți-e dragă acolo doar o păsărică? Zamfira!

— Te rog nu te lega de păsări logodite, asta... de fete!

— Cu cine-i logodită?

— Cu mine. Așa că am toate motivele să mă mut la păsări.

— Neașule dragă, eu nu te pot opri să iubești mai mult un sector decît altul, dar aici e o socoteală. Pune întîi producția de

carne pe roate, și apoi poți să pleci. În consiliu te voi susține, să poți pleca unde te trage inima. Dar dacă încerci să pleci mai înainte, îi aduc pe cei cu aparatul să te filmeze, ca exemplu rău. Tot voiau ei să le pregătim ceva material.

„Asta ori mi-e dușman, ori vrea ceva de la mine“, gîndesc.

Stau de vorbă și cu Zamfirița:

— Eu zic să faci mai întîi ce spune președintele, e de părere Zamfirița. Îl știi cît e de hotărît. El vrea ceva de la tine. Dacă nu, e în stare să-i aducă pe cei cu aparatul să te facă de ocară.

Și după aia vii la mine.

— De ce după aia? Mai bine viu acum.

— Nu, întîi pune-ți la punct sectorul, vreau să zic.

A avut noroc președintele că a zis și Zamfirița ca el. Și-apoi, oricum, să te vadă toată lumea pe pînză, că ești cel mai de pe urmă în producția de carne? Nu-i ușor! Parcă tot mai ușor ar fi să faci taurinele să crească mai repezător.

Încep cu furajarea la iesle: rații bine echilibrate, săruri minerale, adăpare la timp.

Mi-am amintit de făina de lucernă, care-i un furaj valoros. Treaba asta o făceam eu și înainte, dar mai neatent. Urmăresc cum se dezvoltă fiecare vițel. Zilnic cîte opt sute, o mie de grame fiecare. Au început să mă cunoască. Mă simpatizează. Întorc privirile măslinii după mine, dar nu mirate, ca la pcarta nouă, ci dragăstoase.

Dar cu președintele m-am certat din nou. I-am cerut să începă mecanizarea complexului zootehnic, cît mai degrabă și să lărgească dispensarul veterinar. S-a uitat la mine încruntat, nu dragăstos, ca mai sus:

— Acuma?! De ce nu mi-ai spus din vară?

— D-ta trebuie să știi de ce nu ți-am spus, că d-ai ești președinte! nu m-am lăsat eu. Dar el a trîntit ușa și a plecat. „I s-a suit președinția la cap“, gîndesc înciudat. Asta n-ar fi fost nimica, dar să vedeți ce mi s-a întîmplat. Peste cîteva zile sosesc cei cu filmul:

— Tovarășul Neașu unde-i? aud că mă caută.

„Zi, așa, președinte! Te răzbuni! Lasă, că așa-mi trebuie, dacă am ales un om ca tine!“

Unde să mă ascund? Mă vîr în grabă sub iesle. Dar cei cu aparatul se îndreaptă spre grajd. Poate nu mă găseau, dar Mitruță, minzatul bălțat, s-a apucat să-mi lingă bocancul.

— Ce muncă îndeplinești acolo, tovarășe Neașu? mă întrebă cel cu aparatul, gata să-i dea drumul.

— Uite, astup niște găuri de șobolani, zic eu și mă trag numaidecît afară, să nu mă ia de la încălțări, de-andăratelea.

— Am venit să te filmăm.

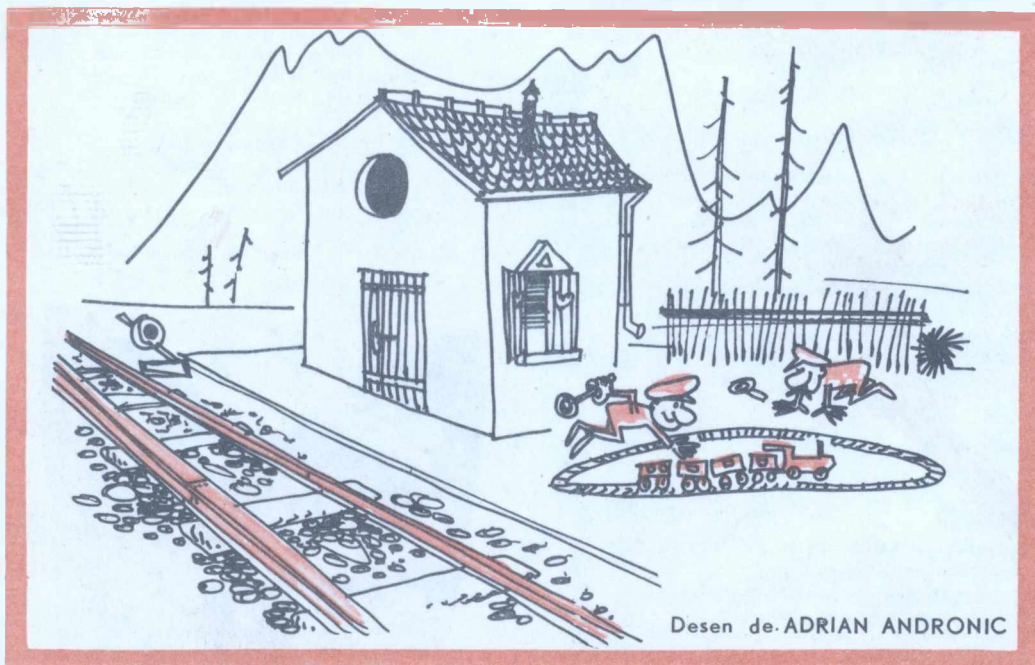
— Ferit-a sfîntul! Fac moarte de om! zic stropșit și mă uit înciudat la președinte.

— Cum așa, tovarășe Neașu?! Noi popularizăm oameni ca dumneata. Ai izbutit să sporești greutatea zilnică a fiecărui minzat, cu aproximativ un kilogram; ai antrenat și pe alți îngrijitori în muncă; datorită acestei acțiuni colective și-a suplimentat contractul de livrări cu opt mii de kg carne; jumătate din venituri sînt aduse de sectorul zootehnic! Cum să nu te filmăm?!

— Ferit-a sfîntul! În halul asta? Stați puțin să-mi pun halatul curat și șapca cea nouă! o întorc eu.

— Păcat că pleacă la păsări, oștează președintele, prefăcîndu-se trist. Azi, în consiliu, i-am susținut cererea, că-i făgăduisem.

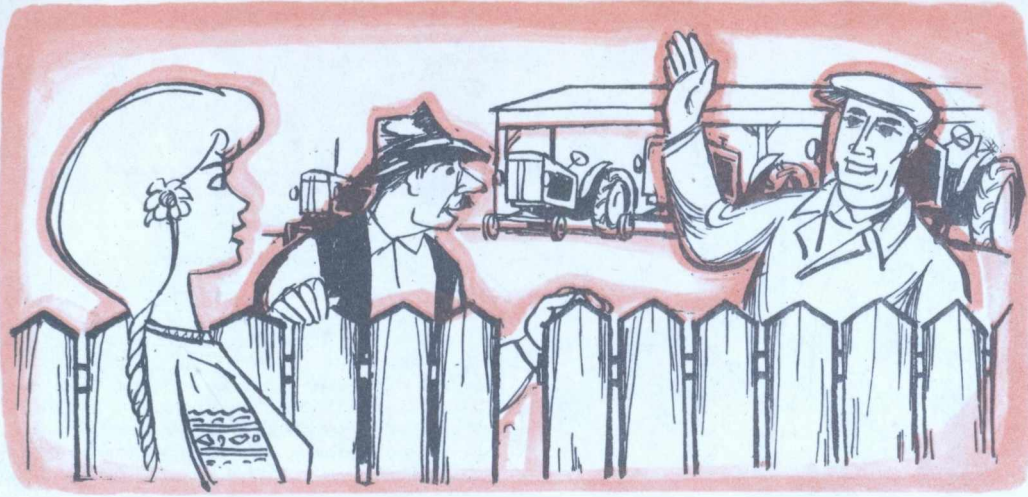
— Cum?! săr eu făcut foc. Apoi pricepe gluma și încep să rîd. Acuma știu ce a vrut președintele de la mine.

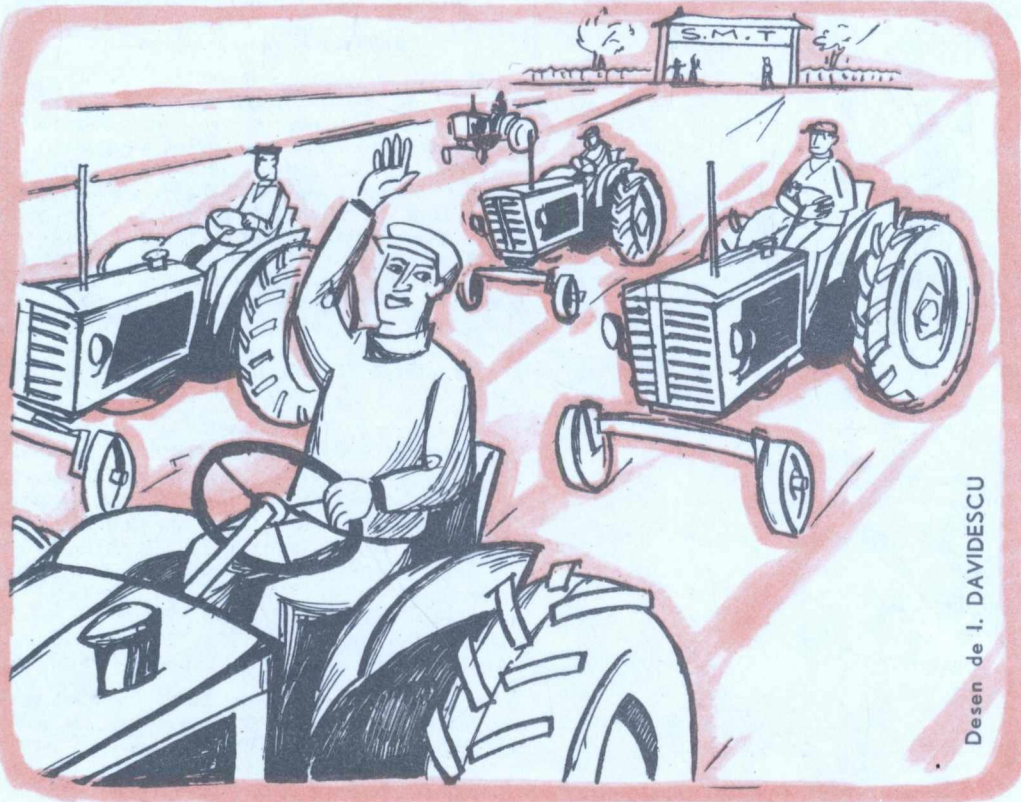
Desen de ADRIAN ANDRONIC

ÎNTR-O GARĂ MICĂ

VASILE FULGEANU

— Zice că este Primăvaral Să-i dăm drumul?

Desen de I. DAVIDESCU

— Gatal Druumul...

I - a p u s CAPACUL

Ca în orice istorioară cu profil tehnic, tovarășii de la uzinele „30 Decembrie” din Cugir așteptau cu inimile dilatate de emoție sosirea celor 283 capace - centrifugă, comandate la Fabrica de mase plastice din București. Numai cine habar n-are de tehnică, nu poate să-și dea seama de emoția cugiriștilor:

— Au sosit capacele!

— Au sosit?

— Au sosit!

O bucurie indescriptibilă îi stăpânea pe toți.

— Ei, acum i-au pus capacele! zice unul mai micalit; dacă toate capacele ar fi de bună calitate...

— Stai așa! îl întrerupe altul mai puțin micalit, dar cu doi ochi mai ceva ca razele X. Eu... observ ceva!

— Observi sau... ți se pare?

— Nu mi se pare, ci chiar văd! Cred că ei... ne-au pus capacele!

— Care „ei”?

— Cei care ne-au trimis capacele, de!, Fabrica de mase plastice! Ia uitați-vă și dumneavoastră la capace! zise adresându-se celor din jur, omul cu privirea... radiologică. Toate au defecte de fabricație! Halal de așa controlori de calitate!

Într-adevăr, capacele - centrifugă aveau toate un soi de deplasare la inserția metalică, care le anula automat menirea. Și păcat, că li se rezervase un rol de seamă.

Vinovați de ieșirea pe poarta Fabricii „Mase Plastice” a acestor capace cu cîntec sînt: Petcu Eana, Diaconu Victoria și Harthazi Rozica, toate... trei controloare de calitate care au recepționat cu multă ușurință acest produs ce prezenta defecte de fabricație.

În cele din urmă, cei de la uzinele „30 Decembrie” din Cugir au luat o hotărîre: capacele trebuie refuzate! Și așa au făcut! Le-au refuzat capac cu capac!

Să nu creadă însă respectivele controloare de calitate că e vorba de ghinion — în sensul că trecîndu-le prin mîna 283 de capace - centrifugă, s-au...învîrtit de o critică!

VALERIU FILIMON

OGLINZI

de RODICA T. FLOREA

Steaua

— Stea mărunță, știi tu cit
Îmi ții mie de urît?
— Știi (răspunde-n zarea vastă)
Și mă mir cit ești de proastă
Dacă alt motiv nu ai
Seara-n crîngul gol să stai!

★

Vulpea

Unui cliine, vulpea-i zice:
— „Bine faci că dormi, amice.
Fiîndcă somnu-adînc — se știe —
Te ferește de-astenie.”

Dar pe cînd doarme mahmurul
Vulpea fură pe ales...
Cine-ți laudă cusurul
Are sigur, interes.

★

Arta

— Învins e Cronos! Arta mea
Spre nemurire sigur, suie!
Gîndi artistul ce cioplea
De ani, cu trudă, o statuie.

Orbit de gloria visată
Lovî cu dalta, scurt, în pripă
Stricînd statuia minunată...

I-a trebuit numai o clipă!

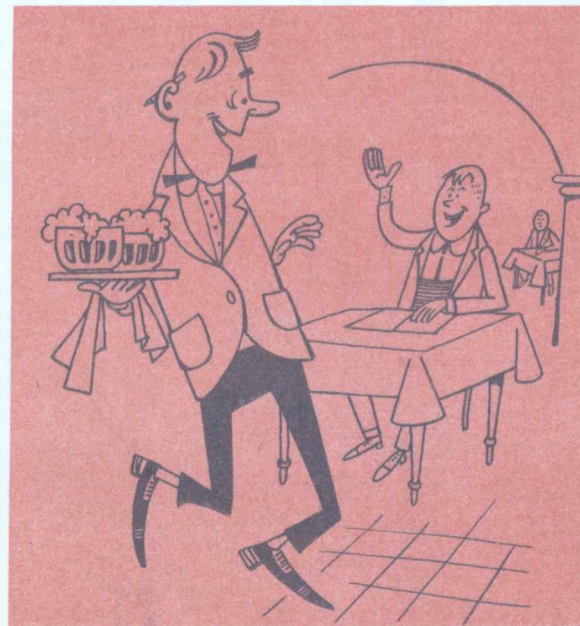
★

Ghiocelul

Floare mică, strop stingher
Punct de-azur în huma rece.
Cum de-nfrunți al iernii ger
Și rezîști pînă cînd trece?

— Fiîndcă — spune alba floare —
Mă gîndesc numai la Soare.

ÎN PLIN SEZON FOTBALISTIC

— Ospătar, pasează-mi o halbă!
— Gatal... S-a marcat!

Desen de Al. CLENCIU

Fel de fel, TOATE LA FEL

Școala la berărie

- Spune teorema lui Pitagora!
- Două halbe și un țap!
- Un triunghi dreptunghi are două catete și...
- Și măslina cu brinză!

Cam așa decurge o lecție de matematici la școala din Croth (Franța). Sau, mai bine-zis, așa decurge lecția de matematici la berăria din Croth, deoarece, neavând local, școala s-a instalat într-o parte a salonului berăriei. În dreapta profesorii, în stînga ospătarii, în mijloc, un paravan mare.

Uneori, cînd cite un chefliu vine tîrziu acasă, soția îl ia din scurt:

- Te-am prins! Vii de la școală!...

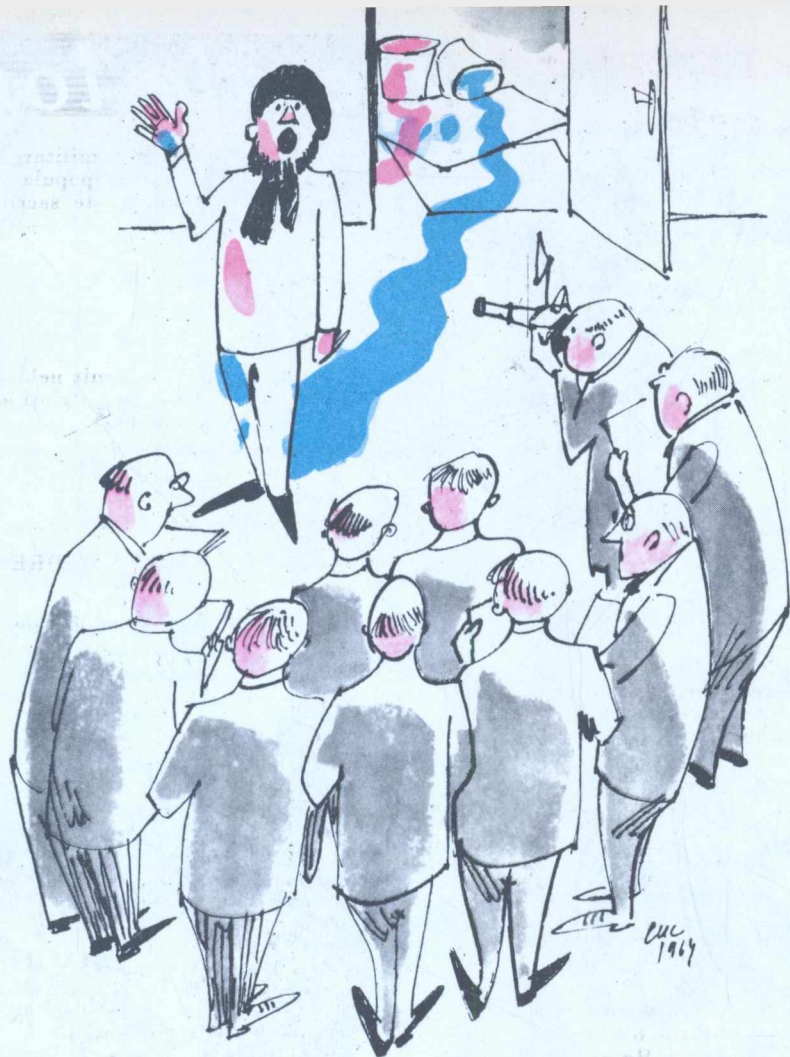
Arbitrul și mama arbitrului

Agnes Baagen din Sijpeveld (Olanda) e mare amatoare de fotbal, cu atît mai mult, cu cît fiu ei, Piet, este de meserie arbitru. Vasăzică, fiul arbitrează și mama privește. Pînă aici, nimic rău. Dar într-o zi, fiul a arbitrat în dezavantajul echipei preferate de mamă. La asta, mama n-a mai stat să strige „Huo arbitrul“. A sărit pe teren și, cît ai zice pește i-a tras cîțiva pumni căpitanului respectivei echipe, de l-a băgat direct în „salvare“. Cu aceasta, meciul a luat sfîrșit, întrucît echipa avea jucători de rezervă, dar n-avea căpitani de rezervă. A urmat apoi o încercare strașnică. Ce a ieșit, nu mai spun. Atîta spun, că la asemenea meciuri, n-ajung jucători de rezervă. Trebuie asigurați și spectatori de rezervă!

Recordul din fotoliu și recordul din pat

Un nou și ciudat record a stabilit de curînd tînărul Rendy Gardner, care a stat într-un fotoliu, fără să doarmă, timp de 260 ore, adică aproape 11 zile și 11 nopți. Un altul, Arthur Bupp, a obținut anul trecut recordul invers: a dormit neîntrerupt 5 zile și 5 nopți, după un chef strașnic. Încercînd, după aceasta, să nu doarmă alte 5 zile, acesta a ajuns în cele din urmă la balamuc.

Acolo, desigur, s-a întîlnit și cu alți recordmani...

- Domnilor, am plăcerea să anunț apariția unui nou curent în pictură!

Desen de A. LUCACI

de ION RUȘ

În curte, ling-un stog de paie
O vacă descosea pe oaie:
- Ascultă, draga mea surată,
Spun mulți că tu ești învățată,
Că, într-o zi, lingă umbrar,
Ai ros dintr-un abecedar
Și că de-atunci, vecino, știi
Ca să citești, ba chiar să scrii...
- Mee... rog, ia spune-mi ce să fac
Și-o să încerc să-ți știu pe plac!
- Vreau pe această foaie albă
Să-mi scrii, draguța mea, o jalbă
În care tu să scrii așa
Că-n grajd la noi e viața grea.
Cu jînd mă uit la-alte surate
Din grajdurile-nverinate
Și-abia de pot să mai suport!
Acolo-i bine, au confort
E cald, curat și au lumină
Pe cînd la noi? Nu cat pricină
Dar sîntem foarte revoltate
De felul cum sîntem tratate...
Cînd vînturile aspre taie
Cu picături prelungi de ploaie,
În grajdul nostru, surioară,
E mult mai rău decît afară:
Pereții-s șvaițer, iar tavanul
De cînd s-a spart e-aproape anul!
Ce-i ce-n primire au sectorul
Se cam codesc cu ajutorul
Vezi d-ai-a azi, surato, cer
Pentru șeptel urgent... transfer
(Desigur nu fără motiv)
Într-un alt spațiu... localiv.

P.S.: Pînă-n prezent nu știu precis
Dar cred că jalba s-o fi scris
Fiîndcă vacile trăiesc
Și strigă toate: muuu...!țumesc!

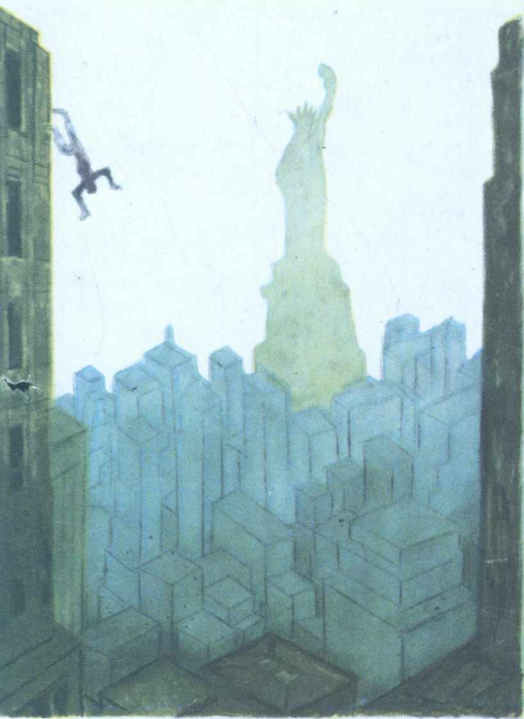
SIESTA

Desen de FRED GHENĂDESCU

Pa!

...sînt pur și simplu dezan-
gită de purtarea ta. Ce s-a întî-
plat după plecarea mea de acasă
Mă bucuram că voi sta cu mama
săptămîină și ne-am înțeles să-
scrii în fiecare zi... și iată! cu
patru scrisori ale tale constitu-
o dovadă că imediat după plec-
rea mea te-ai apucat de cine și
ce șolțicării. Căci, cum altfel p-
califică pînă și lipsa ta de gr-
în timbrarea scrisorilor și ce altce-
decît că ești cu gîndul aiurea p-
să înțeleg din faptul că nici
te-ai ostenit să lipești plicuril-
Așa cum au venit toate scrisori-
tale, cu plicul deschis, au fe-
la îndemîna oricui să le citească
Pe tine nu te jenează faptul
tu, om serios și căsătorit, ofe-
posibilitatea de a citi „of-ur-
și „ah-uril-urile cu care ai împîn-
bîrțita? Nu mă opresc la amănunt
că, netimbrînd cum se cuvi-
scrisorile cînd le-ai expedit,

Desen de M. IORDA

LIBERTATEA DE A LUA O HOTĂRÎRE...

DIN CICLUL „DEPOMINĂ!”

ÎNALTA ȚOPĂIALĂ

Spania ocupă astăzi primul loc din lume în ce privește numărul de locuitori ex-încoronați la kilometrul pătrat.

Aproape că nu e zi să nu răcnească zierele că a mai avut loc o șuetă între un ex-rege și o ex-principesă, că s-a încăierat o ex-regină cu o ex-ducesă cu care o înșelase ex-regele, sau că s-a judecat procesul nevestelor legitime cu cele nelegitime ale unui ex-conte defunct.

Într-un cuvânt, o societate aleasă s-a adunat în Spania lui Franco, ca muștele la miere. Fiecare și-a găsit culcușul în câte un colțișor și petrece cum poate.

— Până când o să petreacă fiecare când poate? — gândi într-o zi, oficial, o habzburgă întreprinzătoare. — A sosit timpul să petrecem toți laolaltă!

N-a trebuit să gândească de două ori. S-ar fi surmenat. Cît ai zice pește, s-a organizat la Barcelona balul tuturor ex-regilor din țară.

Orchestra! Distracții!! Surprize!!! Ținută obligatorie coroană. Condiții de intrare: de la rangul de conte în sus.

Ei, și s-a întins un bairam pe cinste. Ceva la care puteai să auzi:

- Te fac un twist, alteță?
- Oh majestate, cu plăcere!

Sau:

- Serviți șampanie, excelență?
- Porcule!

Și, jart! jart!, două palme.

— ???

— M-a insultat! M-a făcut excelență și sînt sire!

Au Țopăit majestatele lor, de bubuia Barcelona. Un cartier întreg n-a putut să doarmă. Că Țopăiau personalitățile bine hrănite. Iei se scutura pe parchet un Habsburg învîrtind la bughiu-ughi o Karaghiorhevici, colo se bălăngănea un Hohenzollern, învîrtind în brațe un vlăstar minor dintr-o dinastie mediteraneană.

O revistă arată că a doua zi, numai pentru adunatul cioburilor făcute de înalții oaspeți a măturat o echipă întreagă.

Spre deosebire de înalții oaspeți pe care, la timpul lor, i-au măturat popoare întregi...

VICTOR PIȚIGOI

De-ale lor

În urma sporirii cheltuielilor militare, guvernul de la Bonn avertizează populația că va avea de suportat importante sacrificii.

Cerind întregii populații să facă grele sacrificii, ei nu i-au spus că și magnații suportă grele... beneficii.

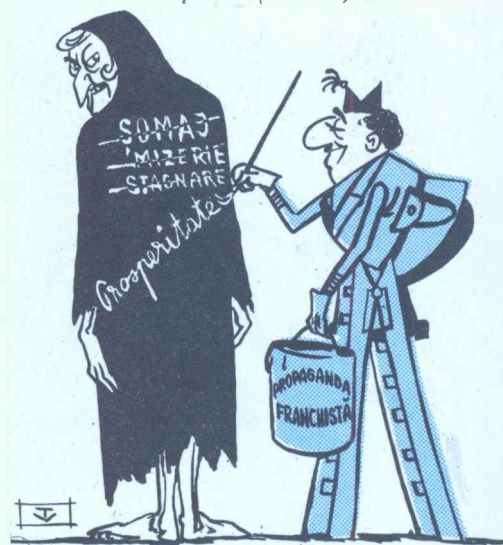
★

Închisorile din Angola au devenit neîncăpătoare pentru marea număr de patrioți arestați de colonialiștii portughezi.

E pur și simplu de mirare că-i mai aruncă-n închisoare, cînd azi întreaga colonie e doar o vastă... pușcărie.

MIRCEA CODRESCU

Regimul franchist face zarvă în jurul așa numitului „plan de dezvoltare economică” a Spaniei (Ziarele)

— Le-am rezolvat dintr-un condei!

Desen de V. TIMOC

ȘI N-AM PAP!

plătit aici diferența pentru bre. Parcă te și aud cînd voi ai acasă:

— „Vai, draga mea, dar pe ce cheltuit atîția bani?”

Ai dovedit o lipsă de respect e mă jignește: să nu închizi plicurile în care ai pus tot su-

ul tău!?! Mai bine puneai mai în suflet și mai multă salivă

cainele inimii tale le știam nu-i eu! Să fi renunțat la două

uri și un „ah” și în schimb fi avut grijă de timbre.”

raiale! Nu ți-am pus titlu și semnătură nu-ți pun...Soția ta!

ocamdată)

Poftim scrisoare! Poftim ce-mi roșează, în vreme ce eu nu-mi

capul de treabă! Lasă că-i sound chiar acum:

Scumpa mea, nu știi la ce aluzie, dar e rușinos și peni-

pentru mine să primesc ase-

menea scrisori în plicuri deschise ca să le vadă toată lumea! Și de ce n-ai timbrat complet scrisoarea? Te tocmești cu statul? Faci economii la timbre? Abia aștept să ne explicăm! Pa! Sandu.”

★

Spre norocul nostru, amîndoi sîntem firi calme: ne-am lămurit!

Dar nici ea nici eu nu aveam nici o vină dacă timbrele pentru scrisori n-au lipici suficient și cad de cum le-ai aplicat. Și dacă plicurile nu se lipesc deloc tot din cauză că n-au lipici? Ce altceva pot să fac decît să-mi cumpăr un tub cu pastă de lipit? Și cînd n-am pastă corespundez telegrafic: „Pa! Sărutări pînă la aplicare lipici, cînd urmează scrisoare!”

Pentru evitarea riscurilor.

S. M. RUSU

— Cînd vei fi mare, cum ai să te descurci?

— Mă însor!..

Desen de Gh. CHIRIAC

Păcăleli de 1 Aprilie

Inteligent și spiritual obicei! Cum e practicat, se știe. Ii torni lui Popescu, pe ascuns, cerneală în pălărie, iar când află ce-a pățit și vrea să se supere, nu-i dai voie; îi spui, zîmbindu-i dragălaș: păcăleală de întâi aprilie!

Sau: — Tovarășe Costică, te cheamă la telefon cumnatu-tău, cu care ești certat! (Costică, răstit, în receptor: Cu d-ta, domnule, nu stau de vorbă!...și îi trîntește receptoru-n nas). Catastrofă! la telefon era directorul. Colegii cu farsa, rid senini: păcăleală de întâi aprilie!

Acest inteligent și spiritual obicei al păcălelii de întâi aprilie, după care se dau în vînt multe persoane, e practicat și de unele întreprinderi.

Păcălelii de întâi aprilie se fac la... întâi aprilie. Unele persoane și unele întreprinderi sînt însă mai originale: se țin de păcăleli și în cursul anului.

Păcăleală cu cizme

O reușită păcăleală de întâi aprilie i-a fost făcută din... octombrie 1963 pînă în ianuarie 1964 cetățeanului Bălan Niculae din Piatra Neamț, str. Dărmănești nr. 90, de către atelierul de reparat încălțăminte al cooperativei „Înfrățirea” din acel oraș.

În octombrie 1963, tovarășul Bălan a dat la acest atelier o pereche de cizme din piele de bizon, să li se pună căpute noi, din piele de bizon.

Responsabilul atelierului, tovarășul Bălanescu Valeriu, a primit comanda, a încasat 217 lei și a zis: Peste două săptămîni, cizmele sînt gata.

Dar, peste două săptămîni... păcăleală! Cizmele n-au fost gata. (Nu avea atelierul piele de bizon). Și a fost aminat clientul peste alte două săptămîni. Iar la noul termen, iarăși păcăleală: cizmele tot nu erau încăputate! (Tot nu avea atelierul piele de bizon). Și din nou: aminare.

Și din aminare în aminare, și din păcăleală în păcăleală, abia la 30 ianuarie 1964 — după...trei luni — au fost cizmele cetățeanului încăputate cu piele de bizon.

Urmarea: Responsabilul atelierului a primit — din partea forului meșteșugăresc regional — o serioasă sancțiune.

Morala: Cine promite încăputări cu piele de bizon, fără să aibă piele de bizon, o face pe pielea lui.

Păcăleli fără gramatică

(Pentru amuzarea tovarășului Manolache Constantin, muncitor la Atelierele de automotoare C.F.R. Brașov, care ne-a semnalat faptele).

Un cetățean și o cetățeană intră la magazinul nr. 84 din Brașov, piața 23 August.

Cetățeanul: — Aș vrea, tovarășe responsabil, să cumpăr de la acest magazin o femeie supraelastică. Eventual două, să am și de rezervă.

Responsabilul: — Nu ținem asemenea articole.

Cetățeană: — Eu, tovarășe responsabil, aș dori un bărbat sintetic din import.

Responsabilul: — Nici asemenea articole nu ținem.

Cetățeanul și Cetățeană (intr-un glas): — Atunci, de ce păcăliți lumea? Uite ce scrie pe această reclamă din magazinul dumneavoastră!

Responsabilul citește reclama din magazin:

Șosete — bărbat elastic
Șosete — bărbat import sintetic
Șosete — femei supraelastice

Cetățeanul și Cetățeană: — E!

Responsabilul: — Am citit. Vă mulțumesc pentru critica dv. constructivă, formulată glumeț. Aveți dreptate. Este, în această reclamă, o greșeală. Trebuie tăiat cuvîntul „import”. Nu mai importăm așa ceva. Acum producem asemenea articole în țară.

Păcăleli cu felicitări

O.C.L. Alimentara raionul „16 Februarie”, București, calea Victoriei nr. 56, — către întreprinderea poligrafică „Lucașfărul”, București, str. Constantin Mille nr. 5—9: — Vă rugăm prin prezenta noastră comandă nr. 20531 din 21 decembrie 1963 a ne tipări 400 de felicitări cu care dorim să felicităm pe lucrătorii organizației noastre, pe furnizorii și alte întreprinderi și organizații, cu prilejul zilei de 30 Decembrie și de Anul Nou. Termen de livrare: 28 decembrie 1963.

La 28 decembrie 1963, cînd delegatul

O.C.L. s-a prezentat la tipografia „Lucașfărul” să ridice felicitările, i s-a comunicat că nu au fost tipărite, deoarece comanda nu a fost acceptată.

Dar la 8 ianuarie 1964, O.C.L. a primit din partea tipografiei „Lucașfărul” o „confirmare de comandă” nr. 1420 pentru 400 de felicitări destinate zilelor de 30 Decembrie 1963 și 1 ianuarie 1964, cu specificarea din partea tipografiei „termen de livrare: 29 ianuarie 1964”.

Bineînțeles, O.C.L. a comunicat întreprinderii „Lucașfărul” că renunță la tipărirea celor 400 de felicitări.

Păcat!

La 29 ianuarie 1964, cînd comanda ar fi fost livrată, O.C.L. ar fi putut să felicite cu toate cele 400 de felicitări... întreprinderea „Lucașfărul”, cu prilejul zilei...birocrăției.

Păcălă și pompierii

— Săriți! Foc! (a zis telefonistul sfatului popular al raionului Gilort, intrînd năvalnic în garajul sfatului). Săriți! Foc!

— Fiți, vă rog, clar! a zis șoferul de serviciu pe autopompa cisternă de incendiu. Doriți foc? sau doriți să sărim?

— Întii, foc. Dați-mi un foc să-mi aprind țigara. Mulțumesc. Acum, săriți! Săriți repede pe autopompa cisternă de incendiu, și porniți urgent în comuna Bobu!

— De ce?

— Așa a dat dispoziție telefonică tovarășul Costreie Ion, șeful secretariatului administrativ al sfatului raional. Vrea să-l servească pe tovarășul Gheorghe Dinu, șef de secție, care se află la ora aceasta în comuna Bobu și n-are cu ce să se transporte de-acolo pînă aici. Și fiindcă nu se află acum, la sfatul raional, nici un vehicul liber, să fie adus tovarășul Dinu cu autopompa de incendiu!

...Și a făcut tovarășul șef Dinu o călătorie sprîncenată — de 11 kilometri — pe autopompa de incendiu. Noroc că i-a venit în gînd această idee, tovarășului Costreie! O asemenea năzbîtie, nici lui Păcălă nu i-ar fi trecut prin cap.

Dar adevărații pompieri susțin că nu e ceta rostul unei autopompe de incendiu, — și dacă i-s-ar mai năzări vreunui tovarăș, Păcălă sau Costreie să utilizeze ilegal autopompele de incendiu, s-ar putea să se ardă.

Și păcăleli telegrafice

Steliana Ghiță din București, str. Mintuleasa nr.1, către Direcția PTTR București: — Reclam azi 8 ianuarie 1964 următoarele: Stop. Dorit sîmbătă 26 octombrie 1963 expediez telefonic de la domiciliu două telegrame. Dar oficiul nr. 3 n-a luat comanda. Stop. Aceeași zi predat la oficiul nr. 3 două telegrame fulger pentru Birlad și plătit 21 lei. Stop. Aceste două telegrame fulger n-au ajuns nici pînă azi după trei luni la destinație. Stop. Pentru telegramele ce nu luat comanda oficiul nr.3 cere să plătesc taxă 9 lei. Stop. Total 30 lei pentru patru telegrame dintre care două nu fost expediate iar două expediate nu ajuns destinație. Stop.

Direcția PTTR București (la 18 ianuarie 1964) către Steliana Ghiță, București: — Făcut cercetări. Aveți dreptate. Vinovată operatora oficiului nr. 3 și vinovat factorul de la oficiul Birlad. Ambii sancționați. Stop. Dat dispoziții vi se restituie banii prin mandat poștal domiciliu. Stop. Cerem scuze. Stop.

Steliana Ghiță către „Urzica”: — Nici pînă azi, 25 ianuarie 1964, nu primit banii. Stop. Mulțumesc pentru așa scuze. Stop.

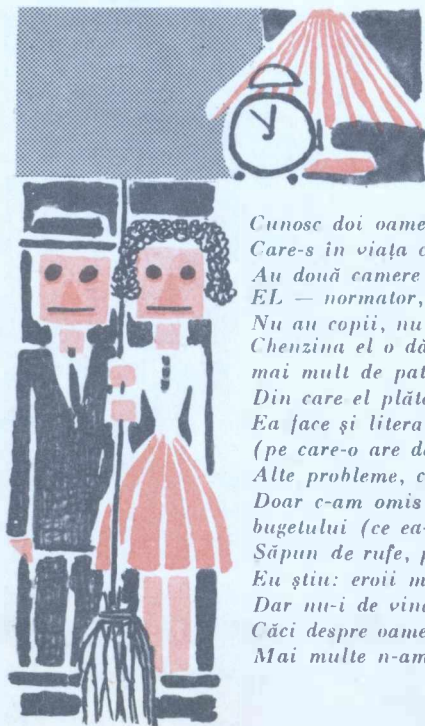
„Urzica” (la 1 aprilie 1964) către Steliana Ghiță, București: — Considerați că fost păcăleală de 28 octombrie, apoi păcăleală de 18 ianuarie. Stop. Sperăm că Direcția PTTR București, oficiul PTTR nr. 3 și oficiul PTTR Birlad vor pune pe viitor la asemenea păcăleli...stop.

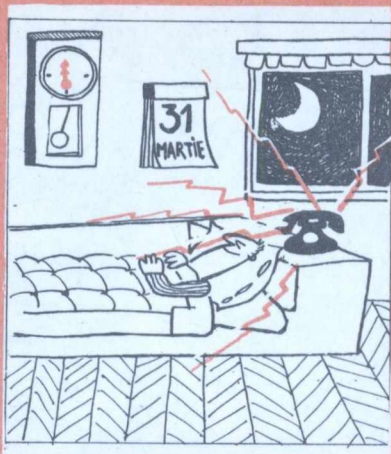
C. CRISTOBALD

O familie cumsecade

Cunosc doi oameni cumsecade, trecuți de prima tinerețe, Care-s în viața conjugală două modele de tandrețe...
Au două camere și baie, și-n tihnă vremea și-o petrec
EL — normator, ea — gospodină și-n rest, au obligații C.E.C.!
Nu au copii, nu au prieteni, și fix la 10 sînt în pat...
Chenzina el o dă întreagă, și pînă azi nu s-a-nîmplat
mai mult de patru lei nevasta să-i dea ca bani de buzunar,
Din care el plătește filmul, cînd merg la cinema, lunar!
Ea face și literatură: citește-o carte de... bucate
(pe care-o are de la mama) și e maestră în salate;
Alte probleme, cum se pare, nu le frămîntă existența...
Doar c-am omis să mai adaug că dînsul ține evidența
bugetului (ce ea-l aprobă) în cazuri extraordinare:
Săpun de rușe, pastă, lame și alte chestii... sanitare
Eu știu: eroii mi-s schematici, is conturați la suprafață
Dar nu-i de vină eronicarul, că nu le-a dat destulă viață;
Căci despre oamenii aceștia, ce dorm, mînîncă și vorbesc,
Mai multe n-am găsit a spune, căci ei... există, nu trăiesc!

SIG. HOROVEANU

Desen de GROSU MIHAI

MICRO-
SCENE

La garderoba teatrului...

— Vă rog, încă nu s-a terminat piesa.
— Știm. Tocmai de aia plecăm!

La magazinul de motociclete

— V-o împachetez, sau o distrugeți aici?...

La reuniune, între dansatori...

— Știi că a apărut manualul de twist?
— Ei nu vorbi! Și cum îi zice?
— ... „Oliver Twist“!

Între pescari...

— Bibanul pe care l-am prins cîntărea...
— Ei, cît?
— Cam pe jumătate din cît spun eu, dar în orice caz de două ori cît credeți voi.

În tramvai

— Nu te ține dom'le de cravata mea!
— De ce, coborîți la prima?...

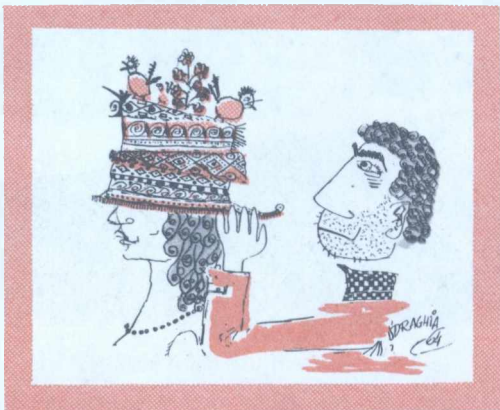
La centrul de gheață...

— Nu vă supărați, am adus-o înapoi.
Nu-i bună. S-a topit!

La oficiul de telegrame...

Ionică vino iute stop tata mort stop vrea să te vadă!

Surprins și adunate de
PETRE BOKOR

— Dacă-ți vedea ce bine vă stă!

Desen de ȘTEFAN DRĂGHIA

Ochelari de cal

Furnicile, în unanimitate,
Au hotărît să-și facă-un mușuroi
Aidoma mărețelor palate;
Iar în cuprinsul locuinții noi

Provizii cît mai multe să adune
Spre a putea în anii care vin
Să-și ducă viața în condiții bune
În noul și frumosul lor cămin.

Porniră și mergea pe strune treaba
Printr-un efort comun, al tuturor,
În plus nici munca nu era degeaba:
Primeau și plată pentru munca lor.

Se-mbărbătau furnicile-ntre ele
Să-și facă mușuroiul mai curînd
Și le vedeai în zori urcînd pe schele
Iar la căderea nopții, coborînd.

Dar mai erau și unele absente
Așo că-n timp ce altele munceau
Ele ședeau în dulce farniente
Sau cum se spune mai pe șteau: chiuleau.

La critica adusă, repetată
Dădeau răspunsul logic ticluit:
„Atunci cînd nu muncim, nu luăm nici plată,
Deci furnicarul nu e păgubit“!

Dar o furnică ce ședea de-o parte
Le-a replicat privindu-le pieziș:
„Dacă-ați fi luat și voi la muncă parte
Eram acum la acoperiș“.

Or fi și printre oameni uniți, poate,
Ce-n viață poartă ochelari de cal:
În ce-i privește și le vad pe toate
Dar nu vad interesul general.

FLORIN IORDĂCHESCU

LA TELEFON, LENUȚA

Călcînd semiincomod pe tocurile ei cui, Lenuța a intrat în biroul serviciului „Finanțiar“ să dea un telefon. Unul „mic și scurt“, oum zice ea ori de cîte ori pune mîna pe vreun receptor.

La „Contabilitate“, unde Lenuța lucrează, nu mai este telefon. A fost! Au cerut colegii Lenuței să fie desființat că nu puteau calcula linișțiți! Oamenii de treabă! Doar nu erau să ceară s-o desființeze pe Lenuța...

După ce a format numărul dorit, rotînd grațios discul aparatului, și-a aprins o țigară și-a început:

— Alo?, ce faci tu dragă Luchîșor? Am aflat că ai astenie... Va să zică e adevărat! Îmi pare rău! Medicul ce spune? ... Nu spune nimic? E mut?... Aha, va să zică nu trebuie să stai în pat! Îmi pare rău că n-am și eu... Nu medic! Astenie! Era să uit, ai văzut-o pe Dalida? E colosală!... M-ai înțeles greșit! Nu-i obeză, mă refeream la voce! Pe Aneta știi că a lăsat-o... Fii serioasă! Costel e un băiat de zahăr! A lăsat-o bronșita! Acum iar fumează... N-ai nici o grijă, nu deranjezi pe nimeni! Ce tot insiști? Era unu'aici în birou care tocmai vroia să dea un telefon la ministru, dar l-am rugat frumos să vorbească de la „Planificare“! Băiat bun! Ce crezi că toți sînt ea pricopsitul ăla de Fănică? Numai el a putut să mă încondeieze la gazeta de perete! Nici măcar n-am zîmbit cînd i-am citit „opera“. Alții rîdeau de parcă-i gidila cineva la tîlpi. Dar n-are rost să „discutăm de gustibus“ la telefon!... Alo! mă auzi? Vreau să-ți mai spun ceva! Mi-a venit o idee, cum să zic „di granda“. De azi înainte sună-mă tu! De cîte ori vrei! Spune-i și Clarisei! Alo!, și Marcelei, că-i în concediu prenatal și tot se plictisește!... Oricînd, dragă, între șapte și trei!

Sunați voi, fetelor! Sunați!... Plesnește Fănică, îți spun eu, cînd o vede că nu mai dau nici un telefon!... Nici o grijă! Pe voi nu vă poate critica la gazeta noastră de perete!... Regulamentul, dragă, înțelegi tu, regulamentul nu-i dă voie! Alo! Alo!... Cine?... Provincia? Luchîșor, a intrat provincia pe fir!... Tovarășă operatoare, de ce intrerupi convorbirea? Vorbeam cu orașu'... Și ce dacă e Slatina!... Eu eram pe fir cu Capitala! Alo! Luchîșor... Ce vrei Slatino? ... Alo!... Formidabil!... Vorbește omu'cu... Na, că nu se mai aude nimic! Ce ție și cu telefoanele astea! Dacă eram acasă era piardă timp?...

DAN MANOLESCU

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

Tiparul executat în Comitetul Poligrafic
„Casa Scriitorilor“

14.60

*Monopolurile americane amenință
Piața Comună cu represalii vamale.*

— Păzea, că se lasă bariera...

Desen de EUGEN TARU